

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **K. – E. spol. s r. o.**, IČ: X, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Pardubice, Komenského nám. 125, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: 1) Povodí Labe, státní podnik, se sídlem Hradec Králové, Víta Nejedlého 951, 2) Město Choceň, se sídlem Choceň, Jungmannova 301, 3) P., b. z., a. s., o kasační stížnosti žalovaného a osoby zúčastněné na řízení sub. 1) proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 14. 12. 2005, č. j. 52 Ca 52/2005 - 63,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 14. 12. 2005, č. j. 52 Ca 52/2005 - 63, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2005, č. j. OŽPZ/21412/04/CK, a dále prvoinstanční rozhodnutí Městského úřadu Vysoké Mýto ze dne 21. 10. 2004, č. j. 18905/2003/2004/OŽP/Kar/231.8-080, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci uloženo provést „v souladu s ustanovením § 59 odst. 1 písm. d) zákona o vodách statické a konstrukční zabezpečení vodního díla – přiváděcího náhonu (levá i pravá zeď každá v délce cca 230 m) na pozemku p. č. 2843/7 EN v k. ú. Ch., u malé vodní elektrárny na recipientu T. O. v ř. km 28,378 v Ch.“, a to do 31. 12. 2006. Odvolací správní orgán (žalovaný) následně rozhodl tak, že „odvolání se zamítá a napadené rozhodnutí ... se mění takto: ve 3. odstavci výroku se za text »v souladu s ustanovením § 59 odst. 1 písm. d) zákona o vodách« vkládá text »a ust. § 86 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu«“.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, v níž především namítal, že povinnost podle § 59 odst. 1 písm. d) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, lze uložit pouze vlastníku vodního díla, jímž žalobce podle svého tvrzení není.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný podal obsáhlé vysvětlení, proč za vlastníka předmětného vodního díla pokládá právě žalobce. Obdobně se k žalobě vyjádřily i osoby zúčastněné na řízení sub 1) a sub 2). Osoba zúčastněná na řízení sub 3) se k žalobě nevyjádřila.

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, se v odůvodnění svého rozsudku zabýval otázkou vlastnického práva žalobce k vodnímu dílu a dospěl k závěru, že závěr správních orgánů obou stupňů o tom, že vlastnické právo k předmětnému vodnímu dílu svědčí žalobci, nemá oporu ve správním spisu, a proto rozhodnutí správních orgánů obou stupňů bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zrušil. Krajský soud dále zaujal obsírnou argumentací podpořený názor, že předmětná stavba není samostatnou věcí, nýbrž je součástí pozemku, na němž se nachází, a jejím vlastníkem tudíž je vlastník takového pozemku. I kdyby ovšem bylo lze předmětný náhon považovat za věc samostatnou, z kupní smlouvy založené ve správním spise, uzavřené mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení sub 3) nevyplývá, že by toto vodní dílo bylo převedeno na osobu žalobce.

Tento rozsudek napadli žalovaný a osoba zúčastněná na řízení sub 1) kasační stížností. Žalovaný uvádí, že kasační stížnost podává z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., (nezákonnosti rozhodnutí, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky osudem v předcházejícím řízení) a dále konstatuje, že nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že předmětný náhon není samostatnou věcí, neboť jeho stavba v roce 1929 vznikala v celé délce jako samostatná věc. Rovněž nesouhlasí s názorem krajského soudu, že předmětné vodní dílo nebylo kupní smlouvou převedeno na žalobce. Osoba zúčastněná na řízení sub 1) uvádí, že kasační stížnost podává z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a namítá, že nelze obecně usuzovat, že náhon je součástí pozemku, na němž se nachází, může být i věcí samostatnou, a to v závislosti na způsobu provedení. Konkrétním způsobem provedení stavby předmětného náhonu se však krajský soud nezabýval. K posouzení převodu vlastnického práva kupní smlouvou má osoba zúčastněná na řízení sub 1) tytéž výhrady jako žalovaný. Oba stěžovatelé navrhuji zrušení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ani osoby zúčastněné na řízení sub 2) a 3) se k podaným kasačním stížnostem nevyjádřily.

Podle § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Nejvyšší správní soud – poté, co se seznámil s obsahem správního spisu – dospěl k závěru, že rozhodnutí odvolacího správního orgánu je pro nesrozumitelnost nepřezkoumatelné [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]; krajský soud k této skutečnosti nepřihlédl a rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu zrušil z jiného

důvodu. Tím zatížil řízení před soudem vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Jak již bylo výše řečeno, správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uložil žalobci provést „v souladu s ustanovením § 59 odst. 1 písm. d) zákona o vodách statické a konstrukční zabezpečení vodního díla – přiváděcího náhonu (levá i pravá zeď každá v délce cca 230 m) na pozemku p. č. 2843/7 EN v k. ú. Ch., u malé vodní elektrárny na recipientu T. Orlice v ř. km 28,378 v Ch. Toto rozhodnutí – bez ohledu na jeho zákonnost či nezákonnost nebo na případné vady řízení – bylo věcně srozumitelné. Odvolací správní orgán ovšem odvolání proti tomuto rozhodnutí na jedné straně zamítl, na druhé straně však rozhodl, že „napadené rozhodnutí ... se mění...“. V takové podobě však výrok rozhodnutí vydán být nesmí, rozhodnutí je tudíž nesrozumitelné. Zamítá-li se odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, nemůže se současně takové rozhodnutí měnit. Od nesrozumitelnosti rozhodnutí odvolacího správního orgánu se odvíjí jeho nepřezkoumatelnost. Tento závěr je ostatně podpořen konstantní judikaturou zdejšího soudu, odkázat lze kupř. na rozsudek č. j. 6 A 127/2002 – 28, (publ. pod č. 462/2005 Sb. NSS).

V neposlední řadě je třeba obiter dictum poznamenat, že ani zákon takovýto způsob rozhodování odvolacího správního orgánu neumožňuje, neboť podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, který byl platný a účinný v době rozhodování žalovaného, může odvolací správní orgán s prvoinstančním správním rozhodnutím naložit toliko třemi způsoby, buďto je

1. změnit,
2. zrušit, nebo
3. potvrdit a zároveň odvolání zamítnout.

Žádné z těchto zákonem taxativně podaných možností rozhodnutí žalovaného nekoresponduje.

Krajský soud v Hradci Králové pochybil, pokud rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost z úřední povinnosti nezrušil. Již v rozsudku č. j. 2 Ads 33/2003 – 78, (publ. pod č. 523/2005 Sb. NSS) Nejvyšší správní soud konstatoval, že nepřihlédne-li krajský soud k nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí, založí svým postupem i nepřezkoumatelnost rozhodnutí svého a z toho důvodu takové rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud ex officio zruší. V souzené věci krajský soud nevzal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu vůbec na zřetel.

Nejvyšší správní soud proto rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, podle § 110 odst. 1 s. ř. s. za použití § 109 odst. 3 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm krajský soud rozhodne vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), tedy zruší rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost tkvící v nesrozumitelnosti jeho rozhodnutí. Zruší přitom toliko rozhodnutí odvolacího správního orgánu, neboť důvod zrušení, tj. nepřezkoumatelnost, není u rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dán.

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Námitkami uplatněnými v kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť – jak již vícekrát uvedl (kupř. rozsudek č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS) – z podstaty nepřezkoumatelnosti rozhodnutí plyne, že usuzovat na důvodnost či nedůvodnost námitek lze jen ve vztahu k rozhodnutí, které je přezkumu schopné a tedy není zatíženo vadou, která jej činí nepřezkoumatelným.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu